

ЖЕНЯ ДИМОВА - СТИХОВЕ

НИЩО НЕ БЕ СПОМЕНАТО ЗА ВРЪЩАНЕ

В този живот или в никой друг – каза ми
и отмести привечер слънцето зад пердето.
Сверявай годините си с градината
и гласа си с камбаната на цветето,
докато чакаш. Души ме във въздуха
край лехите сутрин, слушай растежа
на билките и смокинята.
Не напускай къщата, каза,
ъглите обичат тъжното. Там
и сенките ни ще се размажат,
и може да избледнеят с годините
сините ни профили. Ако все пак –
опреснявай боята!
Изобщо... грижи се за липсата ми
като за ланска пеперуда.
Продухвай комина. Лъскай обувките.
Изпробвай звънеца на прага.

След неизменните сто години,
в два следобед най-после духна южнякът.
Разтворих прозорците да изветрее зимата,
ръката ми сама намери
прашната бутилка вино на дъното на шкафа.
После двете седнахме на перваза
да гледаме градината
и времето.

* * *

ГНЕВЪТ се премества
като непознат силует зад тъмния ъгъл
от единия ден в другия.
Понеделник, вторник, четвъртък.
Някъде към неделята
е готов да се нахвърли
върху всяка
прибираща се късно у дома
по-красива мисъл.

НИКУЛДЕН

Сякаш някой ми каза: Това утро
е по-особено. Часове наред светлината е същата,
както в началото на разсъмването.

Удължен е сивият час.
Пролайва куче, звънва камбана,
от небето слизат гласове – като химни
и се смесват със земните.
Нарушена е обичайната за сезона глухота.
Зимата гледа в прозореца
с едно отдавна мъртво листо.
Прозорецът гледа в нея
с почуда и мир.
Сякаш някой ми каза: В това утро
пишеш в топлата стая,
използваш чудотворните часове,
за да запазиш значенията,
минали през теб.

НОВИЯТ ДОМ

Детето внесе в него
клетката си с двете птици.

После дълги сутрини
учудено
се будеше от жизнерадостния им крясък,
гледаше от засенченото си легло
слънчевите им целувки човка о човка,
разрошването на перушината, пощенето,
лятящите от телата им пера,
играта със звънчето и огледалото.

Изумено
гледаше и се чудеше
на птиците
и на тяхната проста игра
с любовта и с живота.

СПАСЕНИЕ

*“А после дълго ни учеха да
понасяме онова, което и те понасят”
Чеслав Милош*

Там,
в най-светлата част на моя ум,
където още свети
блестящият свят на детството,
там грее слънце
и нещата са чисти усещания.
Нищо от разума и от това,

че листата имат и обратна страна
и хвърлят тъмни сенки следобед
по ъглите на двора.
В паметта се крият слънчеви зайчета,
тъй лесни за улавяне.
Остава да дойде
постоянната яснота,
да зашемети всичко и умът да види
безсилието си, а тялото да се откаже
от подскоците и гонитбата.